

5. Семенченко А.І. Теоретико-методологічні засади інституалізації державного управління у сфері електронного урядування / А.І. Семенченко, А.В. Журавльов [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.academy.gov.ua/ej/ej14/txts/Semenchenko.pdf>

УДК 342.942(043.2)

Спирін В.Г., Кузьмін А.Р., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С.Т., к.ю.н., професор

МЕХАНІЗМ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Одним із визначних досягненням людства у ХХ столітті, без сумніву, є розвиток науково-прикладних технологій у сфері використання повітряного та космічного простору. Регулювання відносин у цій сфері здійснюється здебільшого за допомогою норм як адміністративного, так і повітряного права. Слід зауважити, що специфікою повітряного і космічного права є те, що вони становлять собою комплексні галузі права, предметом яких є складна та багаторівнева система авіаційних правовідносин.

Діяльність підприємств в галузі цивільної авіації головним чином зводиться до повітряних перевезень. Перевезення пасажирів, вантажів, пошти можна розглядати в двох аспектах – внутрішньодержавному та міжнародному. З початку формування авіаційної галузі правове регулювання повітряних перевезень здійснювалось на двох рівнях – національному та міжнародному, що формувались паралельно, в тісному зв'язку.

З прийняттям у 2011 році нового Повітряного кодексу механізм регулювання повітряних перевезень в Україні зазнав певних змін. У статті 1 цього Кодексу міститься наступне визначення повітряного перевезення: «це мперевезення пасажирів, багажу, вантажу або пошти, яке здійснюється повітряним судном на підставі відповідного договору повітряного перевезення» [1, ст. 1].

Слід зазначити, що визначення повітряного перевезення є прерогативою національного законодавства, оскільки в міжнародно-правових актах згадується лише про міжнародне повітряне перевезення [3, ст. 1. п. 2; 4, ст. 1 п. 2].

Повітряний кодекс України 1993 року містив лише невеликий розділ, присвячений повітряним перевезенням [4, ст. 59-67]. Він містив лише положення щодо деяких аспектів виконання повітряних перевезень та не

пояснював, що є повітряним перевезенням.

Задля контролю авіаперевезень та регулювання відносин у цій сфері було створено Державну авіаційну службу, під контролем якої діють 43 аеропорти та аеродроми цивільної авіації.

Основними завданнями Державіаслужби сьогодні є:

1) реалізація державної політики у сфері цивільної авіації та використання повітряного простору України;

2) внесення пропозицій Міністрові інфраструктури щодо забезпечення формування державної політики у сфері цивільної авіації та використання повітряного простору України;

3) організація використання повітряного простору України;

4) здійснення державного контролю та нагляду за безпекою цивільної авіації, нагляду за забезпеченням аеронавігаційного обслуговування.

В юрисдикцію цього органу також входить здійснення державного контролю та нагляду за безпекою процесів, що пов'язані із авіаперевезеннями [2, ст. 4].

Проведений аналіз нормативно-правового регулювання у цій сфері дозволяє констатувати, що регламентація відносин щодо забезпечення авіаційної безпеки у сфері авіаперевезень здійснюється у сучасних умовах за допомогою різних законодавчих та підзаконних актів. Основним нормативно-правовим актом у цій сфері правового регулювання є Повітряний кодекс України, який в розділі II визначає систему державного регулювання в галузі авіації та використання повітряного простору України; закріплює основні механізми управління безпекою в галузі цивільної авіації (розділ III), встановлює порядок державної реєстрації аеродромів (ст. 64) та їх сертифікації (ст. 65); регламентує питання щодо управління аеропортами та цивільними аеродромами (ст. 73); визначає повноваження місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення діяльності аеропортів (ст. 79) та заходи щодо захисту від актів незаконного втручання (розділ XI), та інші.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.

2. Про затвердження Положення про Державну авіаційну службу: Постанова Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2014 р. № 520

3. Конвенция для унификации некоторых правил международных воздушных перевозок [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://zakon1.rada.gov.ua/>.

4. Повітряний кодекс України: Закон України від 04.05.1993 р. № 3167-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 25. – Ст. 275.